

AQUILA

Túllépés

Az AQUILA
negyedévi folyóirata

2018/2

TÚLLÉPÉS

5. évfolyam 2. szám

Megjelent: 2018. május 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túl-
lépve: lelkiség, spirituális kultúra – filozófiai, te-
ológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és
egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága:	Negyedévi folyóirat A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.
Nemzetközi azonosítószám:	HU ISSN 2064-7700
A Túllépés bankszámlaszáma:	UNI-CREDIT bank 10918001-00000038-58540003
Alapítás ideje:	2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
Párhuzamok: VILÁGURALOM, VILÁGVALLÁS.....	6
A vallási sokféleség fontossága, miért rossz az ökumenizmus, milyen károkat okozna a nemzeti és vallási sokszínűség megszűnése, és milyen párhuzamokat mutat a két jelenség.	
Párhuzamok Avilai Szent Teréz és Helftai Szent Gertrúd misztikájában.....	15
A két szent olyan sok párhuzamot hordoz, mintha ugyanannak a bűvópataknak ágai bukkannának fel évszázadok távlatában. Jelen írás ezeknek a hasonlóságoknak a bemutatása, melyet sok idézettel támaszt alá a szerző.	
Mit ad Isten?	22
Egy személyes példa, mely bemutatja, hogy az Istent szeretőknek valóban minden a javukra válik, és hogy a bajokat magunknak okozzuk, a szeretet viszont Istentől jön.	
Miért van kevesebb katolikus, mint „kellene”... ..	24
Egy internetes cikket követve, azt korrigálva és kiegészítve elemzi a szerző a címbeli kérdést, melyre valós okokat tár elénk.	
A Remény és a hiú ábránd harca	28
A remény szó gyakran előfordul szóhasználatunkban, sokszor sok mindenben reménykedünk, így érdemes kicsit közelebbről is megvizsgálni, mit jelent reménykedni valamiben, avagy jól tesz-szük-e, hogy reménykedünk, s nemcsak hiábavalóság.	
Impresszum	33

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok, kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a negyedik évünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 29 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben – jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan – téves következtetésekre vezethetnek. Pl. A világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan fesszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fejr., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadványa a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más

érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, fogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. feje., 494. o.

Pável Márta

Párhuzamok: VILÁGURALOM, VILÁGVALLÁS...

Mielőtt ebbe a témába belemerülnék, tisztázni szeretném a későbbi bele vagy félremagyarázások miatt azt, amit vallok/vallunk. Mi római katolikus keresztények vagyunk, a szó klasszikus értelmében. Minden igaz és Istenhez közelítő vallás tiszteletet érdemel, ezt mutatja az is, hogy barátaim, ismerőseim között mindenféle vallású ember van, még hitetlen is.

Vallási sokféleség és a homogenizálás ellenzői...

Mindezek ellenére úgy vélem, hogy a vallási sokféleséget meg kell őrizni, mert egymástól, beolvasztás nélkül tanulhatunk. Nekem Avilai Szt. Teréz tanítása, hite, világlátása a mérvadó, módszere az elmélkedési lényegünk, ami rendkívül fontos. Ugyanúgy Prohászka Ottokár és Pázmány Péter is stb., akik a mostani öskeresztényi elveket feladó nagy ökumenizmusba valószínűleg behaltak volna.

A. Szt. Teréz: A tökéletesség útja. 1. fejezet: *„Ez időtáj halottam Franciaország bajairól, s arról, hogy mily rettenetes pusztítást okoznak benne a lutheránusok s hogy mennyire terjed ez a szerencsétlen felekezet. Emiatt sokat szenvedtem és sokat sírtam az Úr színe előtt, és -- mintha csak nekem is lehetne beleszólásom ebbe a dologba -- könyörögtem Neki, szüntesse meg ezt a nagy csapást. Úgy éreztem, hogy kész volnék ezerszer odaadni életemet egyetlen egy lélekért is, amely ott vesztébe rohan.”*

Ez az érzés, miután A. Szt. Teréz a lelki anyánk, nem múlt el belőlünk. Lehet ezt most másképpen magyarázni – amint olvasom, teszik is...–, csak nem igaz. Elmélkedésben most is ugyanezt mondja Teréz a lelkünkbe, ergo semmi sem változott. De a kor eseményeit nézzük:

http://www.karmelitarend.hu/sites/default/files/karmel_2011_05_06.pdf¹ „... 1561. március 3-án született, amikor Teréz épp a Szent József kolostor alapítá-

¹ Tomás Álvarez, Escritos Teresianos III, Burgos 1996, p. 263-264. E levélhez – ahogyan az a külvilágra reflektál és annak céljához – kapcsolódó magyarázathoz v.ö.. José Ignacio Tellechea, Plegarias por la unión de la religión cristiana. Un sorprendente despacho de Felipe II (1560), dans Diálogo Ecueménico 20 (Salamanca 1965) 137-179. Amint ez a történész bebizonyítja,

sának előkészítésével foglalkozik. A király a kolostoroknak címezve ezt írja: „Jól ismerik a helyzetet, amelyben keresztény szent hitünk ügyei állnak és azokat, akik tőle elszakadtak oly sok tartományban és azon intézkedéseket, amiket részünkről megvalósítottunk igyekezve minden lehetséges eszközzel gyógyírt találni... Nagyon kérünk titeket, különös figyelemmel gondoskodjatok rendjeitek minden szerzetesi kolostorában imádságokkal és áhítatokkal kérve Istent a mi Urunkat minden hathatósággal az említett vallás egységéért, engedelmességgel az Apostoli Szentszék és a Római Egyház felé (...) szervezzenek a kolostorokban e célból körmeneteket, csakúgy, mint az előző évben, 60-ban.” Igen, tudom, ma ezt nem így nézi az egyház, túl erősen is zajlik az ökumenizmus, s ezzel együtt kezdünk olyanok lenni, mint a török időkben, hogy nem tudják, milyen szertartást, milyen felekezetű prédikációt hallanak. Nekem, akinek teológiailag vájt fülem van, ez már sok gondot okoz. Az alábbi idézet kissé érzékelteti az akkori és a most kialakulóban lévő helyzetet /szerintem/.

<http://tudasbazis.sulinet.hu/hu/tarsadalomtudomanyok/tortenelem/az-ujkor-1492-1914/reformacio-es-muevelodes-magyarorszagon-osszegezes/a-protestans-ternyeres-magyarorszagon> „**A 16. század végére Magyarország lakosságának nagyobbik fele református lett, negyede pedig evangélikus (ez a német és szlovák nyelvű településekre szorult vissza). Katolikus csak egy elenyésző kisebbség maradt (kb. 5%, főleg székelyek). (A huszonegy nyomdából például csak egy volt katolikus kézen, iskoláik is alig maradtak, ahogy eltűnt a kolostorok 95%-a is.) Az 1560-as évekre kezdtek kialakulni a protestáns egyházszervezetek. Ezek a katolikushoz részben hasonló hierarchiát vettek át, melyben az egyházkerületek élén a lelkészek választotta püspökök (szuperintendensek), azon belül az egyházmegyék élén esperesek álltak**”.

És most nézzük ki volt az, aki még nagy bajt látott a katolikus kereszténységre nézve: uo. „**Pázmány Péter (1570-1637) játszotta a legfontosabb szerepet abban, hogy a megmaradt katolikus keretek tartalmát kapjanak. Pázmány tizenhárom éves korában tért át a katolikus hitre, belépett a jezsuitákhoz. A szenvedélyes anyanyelvű prédikáció és hitvitázó irodalom mestere volt. Hatalmas terjedelmű, logikus felépítésű főműve (Isteni igazságra vezérlő kalauz 1613) egymaga próbált szembeszállni az előző évszázad egész protestáns irodalmával. Harminc főúri családot térített vissza a katolikus hitre. (Halálakor már több katolikus főúr volt a királyi ország-részben, mint protestáns. Az áttértek között voltak például a Zrínyiek, az Esterházyak.)**”

már 1560-ban hasonló sürgönyök születtek – amikre ő lelt a simancas-i levéltárban.

Prohászka Ottokár is többször is írt, aggódott a katolikus vallás eredeti állapota, tisztasága miatt. Még akkor is így van, ha ma hídnak, meg egységre törekvőnek akarják beállítani, ökumenikus értelemben. Nekem nem így jött le.

Prohászka Ottokár²

„Tehát szavak lettek az eszmékből, üres szavak, s az üres szavaktól üres lett az élet, üres, céltalan, reménytelen... Eltorzult lelkekkel találkozunk lépten-nyomon; némelyek bánatosak és panaszkodnak, mások rohamosak és szenvedélyesek; új gondolatokat, új eszményeket hajhásznak, új alapokat keresnek a társadalomnak, az emberiségnek; új típusokról álmodoznak; válságról beszélnek s új koroknak éles, tavaszi szellőjét érzik lengedezni; próféták támadnak föl, kik új világot látnak s az ember ennyi hajszától fáradtan, ily nagy reményektől elcsigázva, meghidegül a régi igazságok iránt s kevésre kezdi becsülni a keresztény eszményeket.”

Ez az állapot ma sem javul, az üresség csak nő, és ha vegyül más vallásokkal, egyre felszínesebb lesz. A többinek való megfelelés által elveszti a vallás az igazi funkcióját, és egy nagy massa lesz, ami sehova sem visz.³

Párhuzam

A világban sajnos úgy tűnik, valós párhuzamok vannak: világuralom=nemzetek és a világvallás=vallási sokféleség eltűntetése.

Nagyon erős párhuzamot vélek felfedezni a címben jelölt törekvésekben, s mind a kettő tragédia lenne, ha teljesen meg tudna valósulni. Hogy ez kiknek és miért jó, arra vannak ötleteim, de korrektül bizonyítani nem tudom, és nem is lehet, mert ez olyan, mint a jéghegy csúcsa, a többi víz alatt, itt is az indítékok mélyen rejtve vannak.

Ha magyarként nézem ezt a dolgot, hosszútávon nem hinném, hogy megmenekülünk, de rövidtávon még tartható lehetne a nemzeti megmaradás, a keresztény kultúra, feltéve, ha nem nyitják ki a határokat. De az egyház nem Orbán Viktor hatókörébe tartozik, akit – ki tudja, mi hajtja, de – látszólag a maga területén jelenleg ellenáll a világkutyvasz létrehozásának.

Az igaz, kellene valami változás, akár reform, de nem szétzilálás, nem a nihil megvalósítása a nemzeti jelleg és az igaz hit terén. Félek, hogy nem megakadályozható sem az egyik, sem a másik, a romlás megindult, és nincsenek elkötelezett megállítók. A nép elterülve alszik a fogyasztói társadalom bölcsőjében.

² **Dominus Jesus** mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)

³ Megjegyzem, abszolút nem érdekel, hogy most ki hogyan rázza az öklét felém, nekem ez az igazság, és hogy ez mennyire felel meg Istennek, az majd eldől.

Az Egyház sokkal hierarchikusabb, kötöttebb. Érte ki szól, ki harcol, ki figyelmeztet? Nem beszélve arról, hogy egyenesen sértesként élük meg a figyelmeztető kritikát, főleg, ha még világi nő teszi...

Naivságnak tűnik

Anno Prohászka O. /2/ „...Reformot sürget! S mi lesz e reformhoz szükséges átalakító erő? s hol merítjük azt? Megmondja azt is, „in novitate sensus vestri”, a ti értelmetek megújulása, gondolataitoknak újjászületése, az Isten nagy gondolatainak bennetek való fölébredése, az lesz megújulástok titka és ereje, hogy ne az érzelmi világfiak nézetei szerint intézzétek életeteket, hanem, hogy az átváltozás kegyelmét hagyjátok működni magatokban. S mi lesz a cél? A cél a „novus homo”, az új ember. Ezt az embert mindenkinek önmagában kell kialakítania az eszmék hatalmával, a kegyelem eleven erejével. Embert csak lélekkel lehet teremteni s inspirációval, mint ahogy az Úr teremtett hajdan: „inspiravit animam viventem”; az ember újjászületésének ereje csak erkölcsi erő lehet, melynek forrását Isten bennünk fakasztja.”

Új ember? Már a gondolata sem merül fel, nemhogy igyekezet lenne. Isten valahol eltűnik az ego, a pénz, a hatalomvágyó emberek útvesztőiben. Ha rájönnének, ha felismernék annak az igazságát, amit írok, félek, hogy csak vállrándítás lenne a reakció, nem érdekelné a többséget.

Most mégis kiabálok, baj van, de meddig hallatszik?

Tömörüljenek a keresztény vallások egy hierarchia alá?

NE tömörüljenek! Sokféleség kell.

Miről is van szó? Sokszor hallani: egy Isten van, a keresztény vallások ne menjenek egymás ellen, legyenek egyek stb., s itt jönnek az ezt a nézetet igazoló – nekem kiragadott...– Biblia idézetek. Ez eleinte jól hangzik, csakhogy ez nem működik. Az emberek nem olyanok, mint a régi viccben az orosz borotva automata, hogy csak eleinte volt különböző az arcuk, utána már nem. Isten megengedte, hogy különböző színünk, különböző természetünk, ízlésünk stb. legyen, de ha jól éljük meg a sokfélségünket, mindegyik hasznos lehet az emberiség számára. A sokféleség az emberiség szépsége. S ez minden téren érvényesült és hagyni kell, hogy így is maradjon. Senki sem Isten, senki ne merjen ebbe erővel belenyúlni!

Prohászka O.⁴ „*Mikor a nép királlyá akart tenni, elrejtőztél, ó Uram! Nem akartál múld királyságot, hogy politika és földi hatalom el ne töröljék alakod örök vonásait. Annak nem volt szabad sem zsidó nemzeti, sem klasszikus, sem középkori stílusban állani előttünk, annak örök emberinek kellett lennie. Csak így beszélhetett minden idők emberéhez. A kultúra, a külső szokások változásoknak vannak alávetve, az emberszívnek azonban ugyanazok a maga örökös szükségességei. Ezeket csak az Úr tanítása és példája elégítheti ki úgy, amint személyes létével adta azokat nekünk, mikor közöttünk járt a földön. Igen, Uram, te magad vagy eleven ideálunk. Példát adtál, hogy amint te tettél, úgy tegyünk mi is, hogy a szívedet és szellemedet éljük, érvényesítsük mi is, hogy bennünk lakozzék a lelked és utánad az egyetlen emberi cél legyen hozzád hasonlítani. Uram, te vagy az én életmintám*”. Ezt magam is elmondhatom, de ebben a sötétségben iszonyatos erő kell a megmaradáshoz, nem beszélve az Istenben való haladáshoz.

Az EU országai /is/ veszítsék el a nemzeti identitásukat?

Úgy tűnik, ez a koncentrált cél. A migráció támogatása, bujtogatás, pénzelés, demokratikus folyamatokba való beavatkozás, mint a rend szétdúlása stb., az egész folyamat kezdete. Ugyanazt akarják elérni, mint ami az USA-ban van. Cél, hogy az európai kultúra is vesszen, hogy ne lehessenek egyéni országok, népek, legyen egy nagy, jellegtelen, leépített semmi, ahol az eredeti, tradicionális értékek maximálisan devalválódnának, ahogyan ez az USA-ban is láthatóan történt.

Nézzük meg a már látható hatást, pl. milyen filmek vannak: egysíkú, időnként nyálas vagy obszcén, de többnyire semmi tartalommal. Amerikában az eredeti őslakosokat, a bennszülötteket kiölték, kultúrájuk velük halt, vagy páran még illegalitásban vagy rezervátumokban gyakorolják ősi kultúrájuk maradványát, de az ország erkölcsi, szellemi nihillé változott a szememben. Mivel nagyon érzékeny ember vagyok, nekem sokkhatás volt az USA. Benne élhettem egy hónapig abban a gyökértelen semmiben.

Nos, ezt akarnák a háttérhatalmak Európában is elérni? Se nemzeti öntudat, se mély vallásosság, de szabadelvűség és istentelen világ? Jézus helyett piros télapó stb. Vallom, hogy nem szabad ebbe belemenni, ha még most felébredünk, valamit talán tehetünk, nem szabad hagyni, harcolni kell, még ha kicsit késő is van.

⁴ **Prohászka Ottokár: Élő vizek forrása** című mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)

A világvallásra való törekvés, a protestáns aggodalom...

A világvallásra való törekvést már lehetett érezni, de eddig a nagy ökumenizmusban nekem volt egy olyan félelmem, hogy a protestánsok akarják belekeverni a katolikus egyházat a nagy olvasztótégelybe. Többet olvasva, több meglátást elemezve rájöttem, ugyanez okoz félelmet a protestáns egyházak gondolkodó képviselőinél is. /Rögtön szimpatikusak lettek./ Egyik ismerősöm felhívta a figyelmemet Soós Péter nevezetű úrra, akinek nem akarnék reklámot csinálni, de tőle – mivel ebbe a témába bedolgozta magát, belemerült – sok információ ered.

<http://soospeter.blogspot.hu/2014/03/a-hamis-karizmatikus-egyhaz-lathatova.html>

Ő egy józan protestáns gondolkodónak tűnik, így másik oldalról láttatta meg azt a jelenséget, amit magam a katolikus oldalról felfedeztem. A világvallás kialakítására törekszenek, hogy pontosan kik, nem tudom, csak vélem. Amíg a filmjüket, a cikket és a többi oldalt át nem böngészttem, addig is volt egy már említett félelmem, de rájöttem, Soós úr félelme fordított, tehát neki az volt, hogy a katolikus egyház akarja bekebelezni a protestánsokat.

Itt megvilágosodtam, rájöttem, hogy egy olyan akció folyik a vallási téren, amilyen árulás folyik a nemzetiségek, országok szuverenitása terén. Olyan ügyesek, hogy a résztvevők – akik be nem avatottak – csak morzsákból rakják össze az egészet, hogy mi a távlati cél, hogy mit szándékoznak tenni a nemzetekkel és a vallásokkal. Soós úr szerint – ha jól értem...–, a keresztény vallás a katolikus az alap lenne /lehetőleg a római pápa vezetésével.../, amibe behívnak minden keresztényt, és az összeset összevegyítik egy nagy ökumenéba. (Persze ez még tovább is menne, sok variációval ...)

Van egy célba vett protestáns Kálvin vonal, amit ha úgy nézek, hogy egy Isten van és egy akarat, és mind Egyek vagyunk, akkor így nem is lenne rossz.

Mégis miért lenne rossz az elegyítés?

Valójában jól belegondolva nagyon rossz lenne! Miért rossz ez? Pontosan azért, amiért tragikus lenne az európai keresztény két évezredes kultúrának, ha az afrikai, ázsiai, stb. szokásokkal, jellegzetes mohamedán vagy törzsi kultúrával kevernék, ha egyesítenék, ezáltal az egyik – a mi szemünkben – lényegesen zuhanna, és ez az európai lenne.

De nézzük csak jobban meg, mert ugyanez van a vallásoknál is. Nem minden vallás jutott el ugyanarra a spirituális fokra, és ebből egy nagy keveréket csinálni transzcendentális okból is tragikus lenne. A hitetlenség, a hitehagyás, a vallások keveredéséből származó bizonytalanság, mind-mind veszélyeztetné azt az okot,

amiért az ember a Földön van, hogy elérje Isten adta célját. Így is gyakorlatilag az emberek a haláluk után – s remélhetőleg hisznek a halál utáni létben...–, nem profitálnak semmit a vallások tevékenységéből, e-nélkül is gyér a dolog, mert ez ma is alig működik. S ez csak sokkal rosszabb lenne.⁵ Maradjunk annyiban, jól tudom, hogy a transzcendentális egzisztenciát nézve mennyire eredménytelen a vallások működése. Látom, tudom, tapasztalom azt, hogy 90%-ban rosszul tanítják az Isten lényegét, a kinyilatkoztatott/közölt dolgait, az Evangéliumot, Jézus Krisztus személyét stb., a hitet. Ha még ezen a keveréssel hígítunk, akkor már végleg nem elég az az erőfeszítés, amit a vallások kínálnak, tanítanak az embereknek, és így nem tudják megugrani a léceket, ami ahhoz szükséges lenne, hogy a halál után az ember méltó helyére kerüljön.⁶

Milyen hatással járna a vallások elegyítése?

Ha amit az őskeresztény, klasszikus katolikus vallás képvisel, azt szépen felhívítják, kiiktatják a rendszerből, amit már eddig is üldöztek, akkor az egész lelki eredményessége semmivé lesz. Ez lehet a cél? Nagyon remélem, hogy ekkora ördögi terv még nincs, csak liberális butaság. Ami a katolikusság ereje és jellegzetessége, a liturgia rendje, mind a kemény úton való megtartást jelzi, így az Oltáriszentség kiemelt imádata, a Szűz Anya különleges tisztelete, a szentek példájának követése, akik világítottak és utat mutattak, nagyon sok mindent adtak nekünk. Mi lenne a most is halványuló katolikus hittel ezen tények nélkül? Halálos vákuumba kerülne.

Nézzük meg, ezt a nagy szentjeink pontosan tudták: ott volt Avilai Szent Teréz, Szt. Pio atya, Sienai Szent Katalin és sorolhatnám napestig, mennyi szent ember mutatta meg: így is lehet, követni kell. Ha mindezt a vallásunkból kiiktatják – amit egy protestáns stb. vallási bekeverés okozna, mivel a felsoroltakat nem fogadják el...–, akkor nihillé lesz, csak formailag maradna meg, vagy úgy sem. Következményeként pont ott tartanánk a szentségi úton, ami akkor lenne, ha az internacionalista és materialista szellem uralkodna el mindenütt.

Liberális, materialista erők támadása világszerte

A jelenlegi keresztény nemzeti kultúra ellen úgy tűnik, hogy a negatív erő globális támadást intéz, mind a nemzeti öntudat, mind a vallási sokféleség ideológiáit érintőileg. Az Úristen évszá-

⁵ Erről nagyon sok rémisztő dolgot tudnék írni, de nem ez a célja a cikknek.

⁶ Persze, ha nem hisznek a túlvilági létben, akkor az egész csak politika, amit a vallás szóval kennek be.

zadokon, évezredekken keresztül megengedte, hogy sokfélék legyünk. Nem vagyok liberális, de a sokféleség lehet szép is, azt, hogy más a többi ember, el kell ismerni, még ha esetenként zavaró is lehet – de ha nem deviáns! – el kell tűrni. Sőt segíteni kell, attól szép az emberi lét, hogy variáns. Nem lehet és nem kell egyenlőségjelet tenni mindenki felé, sem uniformizálni az emberiséget, pl. leépített szolgálkká. Elvem szerint a sokféleség emberi tulajdonság, a szabad akarat is belejátszik, és aki ezt bármi szinten korlátozni akarja, az a negatív erővel cimborál. Régóta használok erre a piramis hasonlatot. Egy rádió interjúban is elmondtam, hogy igaz, a piramisnak 4 oldala van – és nem annyi, ahányféle vallás létezik...–, de hasonlatként kiváló. Mindegy, ki melyik oldalon megy, milyen ruhában van, milyen néven nevezi az Istent, csak az a lényeg, hogy haladjon egyre feljebb a csúcs felé, ahonnan közelebb kerül az Istenhez és a végén kikerül innen. Akik már a csúcs közelében vannak, egymásra ismernek, nemhogy bántanak egymást, hanem felismerik a közös célt, és segítik egymást. Ez lenne az ideális, Istentől is elvárt állapot.

De ha a vallások sehol sincsenek, tagjaik hite kevés ahhoz, hogy elinduljanak, még nem is kezdtek el igazából felfelé haladni, akkor marad az a gyűlölködés, egymás lefejezése, irtása stb., ami ma a világban megy. Ezen az állapoton csak rontana, ha minden vallásnak leszedik – az ökumené jegyében...– a jellegzetességét, hitét, erejét, és lesz egy nagy semmi. Véleményem szerint, nagyon nagy balgaság, amit ma csinálnak – ha csak nem direkt rombolási szándékkal...–, itt nem összemosni kell a dolgokat, hanem a maguk szépségében meghagyni.

Képzeljük el, milyen unalmas, egysíkú lenne a világ, ha egy kertben egyféle virág lenne, csak egyféle fa stb. Vagy van ez a sokféle szépség és valakik eldöntenék, hogy mindenkinek liliomnak vagy rózsának kell lenni, és ennyi. Úgy szép az Isten kertje az emberekkel, úgy szépek a vallások is, ahogy vannak, úgy szépek a népek a különböző színekkel, szokásaikkal, jogaikkal, ahogy kialakultak. Ezt nem szabad erőszakkal, politikailag, különböző egyéb érdekek mentén megváltoztatni. Csak sötét érdekek kiszolgálói azok, akik ezt a sokféleséget uniformizálni akarnák. Igaz, könnyebben megtörhető egy nép, ha sem igaz hite, sem nemzetiisége, sem hazája nincs. Ha ez cél lenne bárkinek is, ez ellen a legerősebben ellent kell állni. De hát ez a támadás most világosan látszik, és sajnos két oldalról zajlik; nemzeti és vallási oldalról. Ezt nem szabad hagyni, most mindegy, hogy kinek lépek a bütykére, mennyivel több ellenségem lesz, kibírom, nekem úgysem számítanak semmit sem, csakis Isten! Isten igazságát viszont ki kell mondani, az éberségre kell felhívni a figyelmet. *DE ez nem azt jelenti,*

hogy legyünk rosszban, hogy haragudjak a protestánsokra, reformátusokra, dehogy! Sőt egymás bekebelezése nélkül tanuljunk, szeressük egymást. Erre a dologra pont egy protestáns barátnőm hívta fel a figyelmemet, ezzel az is látszik, hogy nekem a barátaim között éppen úgy van buddhista, mint protestáns, mint zsidó, bárki...! Nekem mindegy – mint már elején írtam-, ki micsoda, csak higgye és szeresse az Istent, akkor már minden rendben van. Egy a lényeg, hogy amit vall, tesz, ne a butaságot gyarapítsa, hanem célravezető legyen. Akik már feljebb vannak, azok már nem ölik egymást, ahogyan egy szufi misztikus is tökéletesen megérti a keresztény misztikust, mert már lelkileg érzékelik, látják az Istent, tudják, hogy minden ugyanaz, ugyanonnan jön, s ugyanoda tér vissza.

Ha vegyítik a dolgokat, senki sem fog az Istenhez közelálló lelki csúcsra kerülni, így mint igazán hívő katolikus tiltakozom ez ellen, ez az írás e célt szolgálja. Köszönöm a figyelmüket.

Prohászka Ottokár /2/ „*Ó mily mulasztás nyomja lelkünket! Krisztust nem ismerjük, többet mondok, Krisztust felejtjük! Pedig aki egyszer rávetette szemét az Úrra, el nem feledkezik róla, képét lelkéből többé ki nem törülheti, oly mélységes, oly bensőséges, oly fölséges a Krisztus-arc! De hát láttuk-e már őt? ismerjük-e már őt? Belehatoltunk-e lelkébe, átéreztük-e szentséges*

szívének érzelmeit? Ha nem hatoltunk bele egész a lelkéig, nem ismerjük őt. Láttunk valakit, de nem az Urat. Pedig az Úr akarja, hogy tekintsünk rá s megismerjük őt. Emausi tanítványok voltunk, kik néznek, de nem látnak.

Krisztus Urunk Európa felé néz! Keresztje felénk volt fordítva, el Jeruzsálemtől, el az Orienstől nyugat felé, a Kultúrának árka, a Földközi-tenger medencéje felé. Ő kinézte magának Európát, keresztjének árnyéka ránk esett. Ez árnyékból sötét éj lesz, ha Krisztusról megfélemedkezünk! Isten ments! Hangoztatjuk a prófétával:

Oblivioni detur manus dextera mea, si non meminero Tui ... száradjon el életünk, kultúránk, ha megfeledkeznénk rólad! Nem feledni téged, hanem emlékezni rólad s lelkesülni akarunk érted. Hiszen belőled élünk.

Igen, Krisztusból élünk! Kultúránknak alapjai, nagy gondolataink s eszméink eddig mind Tőle vannak. S nemcsak a gondolatot s az eszmét vettük az Úrtól, hanem az erőt hozzá, hogy a szerint éljünk s tegyünk.”

A cikk írója: Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 25 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője. Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a <http://www.sasmarta.eoldal.hu> oldalon.

Marton Janka

*„Ha Isten a tiéd, semmid nem hiányzik:
Isten egyedül elég!” (Nagy Szent Teréz)
„Isten, én Istenem, mert te az enyém vagy,
semmim sem hiányzik.” (Nagy Szent Gertrúd)*

**Párhuzamok Avilai Szent Teréz és Helftai
Szent Gertrúd misztikájában**

1. rész: *Libertas cordis* - A szív szabadsága

Avilai Nagy Szent Teréz misztikájának évtizedek óta mély tisztelői vagyunk, a Túllépés több számában születtek is már írások, melyeket ez ihletett. Ám Helftai Szent Gertrúd lelkeségének hasonlóságát ahhoz a lelki úthoz, melyen Isten minket Teréz által is vezet, csak a napokban ismertük fel. Oka lehet ennek az is, hogy a helftai zárdában egy korban élő, Istennel belső párbeszédet folytató női szenteket – Szent Gertrúd, Hackeborni Szent Mechtild és Magdeburgi Szent Mechtild - inkább együtt, egymáshoz viszonyítva szokták bemutatni. Szent Teréz és Gertrúd lelki élete azonban olyan sok párhuzamot hordoz, mintha ugyanannak a bűvópatakknak ágai bukkannának fel évszázadok távlatában. Céлом ezeknek a hasonlóságoknak a bemutatása, melyet sok idézettel tudok megtenni. Együtt olvasva e két szentet még erősebben izzik fel

számunkra az a láng, az a mindent megelőző Istenszeretet, mely mindkettejüknek sajátja.

Az ember annyi féle igába hajtja itt a földön a szívét. Szeretetet koldulunk, miközben magunk is szűkmarkúak vagyunk az adásban. Porban vonszoljuk, sárral fedjük el szívünk kincseit. Szent Teréz és Gertrúd megmutatják nekünk a szívnek a Végtelen Úrban való szabadságát, a szeretet nemes, Istenhez emelt értelmét, arra hívnak, hogy rázzuk le lelkünkéről a földi port és kötelezzük el magunkat az egyetlen Valóságnak.

Társalgás Istennel

Teréz (15015-1582, Spanyolország), kinek édesanyja tizenhárom éves korában meghalt és Gertrúd (1256-1302, Helfta), ki árvaságra jutva öt évesen zárdai nevelésbe került egyaránt Szűz Máriához fordultak segítségért már gyermekkorukban, hogy lelki édesanyjuk ő legyen. Felnőve pedig mindketten a belső ima, az Istennel való belső lelki társalgás kegyelmét élhették meg, mely nem csak egy-egy látomásra korlátozódott, hanem idővel minden pillanatukat átszőtte, olyan alapállapottá válva, ahol a lélek már olyannyira egy az Úrral, hogy létezése már nem is lehetséges rajta kívül. A fordulópontról, mely után a zárdai tiszta, Istennek szentelt élet Istenben feloldódó életté vált, így vallanak:

Sz. Teréz: *„Lehetetlen volt abban kételkednem, hogy Ő bennem van, és én elmerülök Benne.”*, „Az, amit addig éltem, az én életem volt. Az pedig, ami ekkor kezdődött, Isten élete bennem.”⁷

Sz. Gertrud: *„Ne félj! Meg akarlak menteni és szabaddá akarlak tenni. Te mindezideig ellenségeimmel együtt a föld porát etted, és a föld töviseiből szívta magadba néhány csepp mézet. Jöjj hozzám, én isteni erőmmel akarlak megítatni téged.”* Az Úr és Gertrúd között azonban egy sűrű túskebokor állt. Ő félrehajtotta, és Gertrúd meglátta egészen közelről szent kezének sebeit, amelyek úgy ragyogtak, mint a drágakövek. És akkor az Fiú kézen fogta őt.⁸

Ettől kezdve életük állandó Istennel való együttléttben telt. Egyiküknek sem volt ezután olyan lelki szárazsága, melyben ezt a kapcsolatot elvesztették volna, az Úrnak olyan társai lettek, akik nem hagyták már el Őt. Bár mindketten betegesek voltak, sem a szenvedés, sem a világban való foglalatosságok nem tudták már megingatni azt a szilárd alapot, melyben Isten az, aki van, akit a mulandó dolgok már nem tudnak elfedni vagy elfeledtetni.

7

⁸ https://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Gertr%C3%BAd

Kötelező írniuk

A belső ima tehát nem jelentett elzárkózott életformát, sőt. Teréz és Gertrúd egyaránt tevékeny életet éltek. Teréz megreformálta a karmelita rendet és számos kolostort alapított Isten utasítására, Gertrúd pedig a hozzá látogatókat lelki tanácsokkal és útmutatásokkal látta el, a kolostor felvirágoztatásának tevékeny résztvevője volt. Tehát a kapott kegyelmeket egyikük sem tarthatta meg magának, hanem kamatoztatniuk kellett azt a lelkek megmentésére. Mindemellett le is kellett írniuk, amit megéltek, lelki életük lenyomatát kellett hagyniuk az utókorra.

Avilai Szent Terézt gyóntatói készítették arra, hogy leírja önéletrajzát és lelki útmutatásait apácáinak, bár sokszor hivatkozott arra, hogy nem könnyű megfogalmazni a lelki dolgokat, ám Isten is folyamatosan írásra készítette. *„Bañez Domokos atya, praesentatus, a Szent Domonkos-rend tagja, jelenlegi gyóntatóm, felhatalmazott arra, hogy írjak meg egynémely, az imádságra vonatkozó dolgot (...), Eről a felhatalmazásról tudomást szereztek ennek az ávilai Szent József-kolostornak nővé-*

rei s azóta folyton zaklattak, hogy írjak számukra valamit. Végre is engednem kellett (...)Az Úr majd megsúgja nekem, én pedig tovább adom nekik.”⁹

Sz. Gertrúd: *„Mivel írásomat nagyon haszontalannak tartottam, azért folytatását egészen a szerit kereszt fölmagasztaltatásának ünnepéig halogattam. Ezen a napon az Úr - míg a szentmise közben más áhítatgyakorlatokba merültem, - lelkemet a következő igékkel vezette vissza: 'Tudd meg, hogy tested börtönéből mindaddig ki nem szabadulsz. míg tartozásod az utolsó fillérig meg nem fizeted!' Miközben azon jártattam elmémet, hogy minden rám bízott titkot, ha nem is írásban, de szóban embertársaim javára fordítsak, az Úr éppen azt az ígét juttatta eszembe, amelyet ugyanazon az éjszakán hallottam a zsolozsmában: 'Ha az Úr csak kortársainak szánta volna tanítását, akkor szóban hagyta volna ránk, nem írásban; de sokunk üdvére minden ígéje írásban is reánk maradt.' Még*

⁹ Avilai Szent Teréz: A tökéletesség útja. Ford. Szeghy Ernő. Stephaneum Nyomda és Könyvkiadó R. T. 1923.

*hozzátette: Isteni jóságomnak ellentmondás nélkül való erős bizonyosságát akarom adni írásaiddban. azokban a végső időkben, amikor sokakkal szándékozom jót tenni."*¹⁰

Jegyesség Krisztussal

Az Úrral való belső élet kiteljesedése és a Neki való teljes engedelmesség, mely itt már nem az akarat megtöréséről szól, hanem az Isteni akarttal való együtt rezdülésről olyan fokra ért mindkettőjüknél, ahol a lélek már nem külön van Urától, hanem egyesül vele. A Krisztussal való jegyesség mindkettejüknél kifejezi azt az elszakíthatatlan köteléket és mérték nélküli odaadást, mely minden emberi kapcsolatnál közelebb és tartósabb, melyben már nincs különlet. *„Gertrud nekem annyi, mintha kezem, szemem, nyelvem volna, vele kedvem szerint rendelkezem, anélkül, hogy ő kívánságaimmal bármi módon is ellenkeznék."*¹¹

Sz. Gertrúd: Aztán „lehajolt hozzá a Magasságbelinek Fia, a dicsőség királya, szívére vonta kimondhatatlan kegyességgel az ő jegyesét; magába szívta isteni erővel jegyesének lelkét, mint ahogy a déli nap melege felszívja, felemészt a harmatcseppet” „Így jutott el a hosszú röpülésben fáradt galamb – a bűnös föld vizei felett – a béke olajágával égi Jegyese szívének menedéketadó hajlékába” „Ezután a lélek, Krisztus hűséges jegyese, egészen Istennek szenteli, ajánlja magát; eljegyzi magát egyedüli választottjával, készen arra, hogy szüzességét Krisztusnak híven megőrzi; hozzá, égi Jegyeséhez rendületlen kitartással hű marad a tisztaság vagy szüzesség megőrzésével; tiszta szívvel, tiszta testtel, legbensőbb szeretettel ragaszkodik hozzá, és teremtetett dolgok szeretetével nem válik hozzá hűtlenné.”¹²

Sz. Teréz: „Így azután megtörténik a találkozás, amelyben az Úr a lelket teljesen önmagához bilincseli. Helyesen nevezhetjük ezt pusztán találkozásnak, mert nagyon rövid ideig tart. Itt már nem arról van szó, hogy létrejöjjön-e a frigy, vagy sem; -- mert az már el van határozva - hanem a lélek titokzatos módon meglátja azt, akivel frigyre kell lépnie. Érzékei és lelki tehetségei révén ezer év alatt sem volna képes úgy megérteni azt, amit ott néhány rövidke perc alatt belát. A Jegyes Istennek mindenható Fia lévén, ez egyszeri látogatás alatt is a lelket, hogy úgy mondjam, sokkal méltóbbá

¹⁰Szent Gertrúd írásaiból: Az Isteni Szív megsebzettje. Ford. Ágoston Júlián. http://epa.oszk.hu/02900/02970/00121/pdf/EPA02970_vigilia_1950_01_33-38.pdf

¹¹ Prohászka Ottokár. Élő vizek forrása. <http://www.ppek.hu/k24.htm>

¹² Nagy Szent Gertrúd Lelki gyakorlatai. Előszó Dr. Kühár Flóris O. S. B. Szent István Társulat, Budapest, 1926.

teszi kezére. A lélek ugyanis oly szerelemre gyullad, hogy a maga részéről mindent megtesz, nehogy ez az isteni eljegyzés meghiúsuljon.”¹³

Ékszer

Nagyon szép lelki ajándék mindkettejükénél, ahogy szolgálataikért „cserébe” az Úr megajándékozza őket égi ékszerekkel.

Sz. Teréz: „Miasszonyunk megfogja a kezeimet, s azt mondja nekem, - hogy nagy örömet szerzek neki azzal, hogy szolgálom a dicső Szent Józsefet; hogy a kolostorra vonatkozó terveim meg fognak valósulni; hogy benne híven fognak szolgálni az Úrnak, és nekik kettőjüknek, ne féljek attól, hogy e tekintetben valaha lazulás álljon be, mert bár a joghatóság, amely alá kerülünk, nincs is ínyemre, ők majd gondunkat fogják viselni. Az ő Szent Fia különben is megígérte már, hogy velünk fog lakni. Annak jeléül pedig, hogy ez mind igazán így lesz, ajándékol adja nekem ezt az ékszert. - Azt láttam ugyanis, hogy egy nagyon szép arany nyakéket tesz a nyakamra, amelyen igen értékes kereszt függött. Ez az arany, és ezek a drágakövek annyira különböznek a földiektől, hogy nem lehet őket egy napon említeni sem. Ezeknek a szépsége teljesen elűt mindattól, amit idelent el tudunk képzelni.” ¹⁴

Sz. Gertrúdnak Karácsony idején a Szűzanya átadta neki a Gyermeke Jézust, hogy a szívében mint jászolban őrizze őt. Az Úr hét különleges kegyelmi ajándékot ígért neki, s ennek jeleként egyszerre hét aranygyűrű ragyogott a kezén.

Pecsét

Ahogy az ékszer ugyanakkor egyfajta zálog is, ám Isten nem elégzik meg ennyivel, Magát, mint kitörölhetetlen pecsétet nyomja a lélekre.

„Ebből az egyesülésből a lélek, anélkül hogy megértené, miként történt, úgy távozik, mintha Isten egy titkos pecsétet ütött volna rá. Úgy is viseli magát az egyesülés idején, mint a viasz a pecsétnyomó alatt. Értem, hogy nem ő maga jelzi meg magát, hanem más üti rá a pecsétet; ő nem tesz mást, mint hogy átengedi magát; sőt még azt a puhaságot, amely a megpecsételést lehetővé teszi, még azt sem köszöni önmagának. Az egyetlen dolog, amit tesz az, hogy nyugodtan marad és nem ellenkezik. Én jó Istenem, itt is minden a Te költségedre megy! Csak azt az egyet kívánod, hogy akaratunkat átengedjük neked s hogy a viasz ne álljon ellent.”¹⁵

¹³ Avilai Szent Teréz: Önéletrajz

¹⁴ uo.

¹⁵ A. Szent Teréz: Belső várkastély

„Láttam Jézus szívét mint sugárzó napot” – és később elbeszéli: „Arra kért az Úr, hogy ajándékozzam néki a szívemet. És én könnyögtem, hogy vegye el. Kivette, az övébe tette, és láttam, hogy mint valami port, a lángok elöntötték és egészen fölemésztették. Aztán újra elővette a szívemet, mely most lobogó lánghoz hasonlított és visszaadta nekem. Míg testembe mélyesztette, így szólt hozzám: Nézd szerelmesem, ez legyen az én szeretetem záloga: E szeretetnek parányi szikráját tettem a szívedbe, hogy emésszen életed utolsó pillanatáig”.

Szív megsebzése

Avilai Szent Teréz szívének átszúrásához hasonlóan Gertrúd szívét is megsebezte Isten, abban el nem múló szeretetet táplálva. Az alábbi szentképek mintha ugyanarról a személyről készültek volna.

„Mikor az életadó szentség vétele után csöndes imádkozó helyemre visszatértem, úgy tetszett, mintha egy festett feszület jobb oldalsebéből nyílhegyes napsugár törne elő. Ez először megnyúlt, aztán összehúzódott, majd megint felém nyúlt s szívemet egy darabig szelíden magához

vonta.”¹⁶ (Sz. Gertrúd) „Az Úr rávéste Gertrud szívére öt szent sebének jelét, melyek égő, fájdalmas vágyódással töltötték meg, hogy „feloszoljon és Krisztussal egyesüljön”. Szeretetének jeléül az Úr átadta Gertrudnak saját Szívét és megsebezte őt szeretetének nyílával.”¹⁷

„Egy angyalt láttam a baloldalamon, testi alakban (...) Ez egy nagy arany dárdát tartott a kezében, amelynek csúcsa, úgy láttam, kissé tüzes volt. Úgy tűnt föl előttem, hogy többször beledöfte a szívembe, úgyhogy egészen keresztül hatolt a belső szerveimen, s mikor visszahúzta, úgy éreztem, mintha azokat magával rántaná, engem pedig nagy szeretetre gyullasztott Isten iránt.”¹⁸ (Sz. Teréz) Úr, a Király – azt tesz vele, amit akar

¹⁶ uo. Vigilia

¹⁷ Nagy Szent Gertrúd Lelki gyakorlatai.

¹⁸ Önéletrajz. 29. fejezet

Teréz és Gertrúd sem ellenkezik, nem áll ellent Isten mérhetetlen kegyelmeinek. Bár mindketten újra és újra felemlégetik saját gyarlóságukat és méltatlanságukat, arra tanítják az apácákat, hogy fogadják el Isten tetteit, hisz Ő a királyunk, s amit ad, alázatlanság lenne nem elfogadni.

Sz. Gertrúd: „Ha a Nagykirály éreztetni akarja velem, nyomorult szegénnyel, az ő kegyét; ha irgalmasságának mértéke szerint akar velem bánni – végtelen kegyessége szerint – ez egyedül jóságos, kegyes akaratán múlik. Tulajdona vagyok; testem-lelkem az ő kezében. Tegyen velem, ahogy kegyelmének tetszik.”

Sz. Teréz: „Ő Szent Felsége jobban tudja, mint mi, hogy mi válik javunkra. Nem a mi dolgunk Neki megmondani, hogy mit adjon. Mert, ha megtennénk, joggal odamondhatná nekünk, hogy nem tudjuk, mit kérünk. Ne felejtsetek el egy pillanatra sem, hogy mi a legfontosabb: az tudniillik, hogy aki imádságos életre adja magát, annak az legyen a fő vágya, azon dolgozzék, arra határozza el magát és azért tegyen meg mindent, hogy saját akaratát tökéletes összhangzásba hozza Isten akaratával. Legyetek arról meggyőződve, hogy ebben áll a legnagyobb tökéletesség, amelyet a lelki élet útján elérhetünk.”

Mindketten arra biztatnak, adjuk oda az Úrnak magunkat és tegyük meg azt, ami tőlünk telik, Ő majd kipótolja végtelen szeretetével azt, ami belőlünk hiányzik.

Sz. Gertrúd: „Ismeri az emberi gyarlóságot és állhatatlanságot. Kimondhatatlan vágyódással várja és óhajtja, hogy ha nem is szóval, de legalább valami jellel bízd reá mindannak a pótlását, amit magad nem tudsz tökéletesen elvégezni. Hisz Szívem mindenható erejével minden nehézség nélkül megtehetem, bölcsességem a módját is megtalálja; lényegemből folyó jóságos szeretetem pedig örömmel meg akarja tenni.”

A következő részben az életük gyakorlati részében megmutatkozó hasonlóságokat fogom vizsgálni, ahogy például mindketten beszélgettek a megholtakkal illetve szentekkel; a mindkettejükre jellemző vidámságot; a teológiai és gyakorlati kérdésekre is kiterjedő tanácsadást a hozzájuk forduló mindenféle rangú embereknek.

Zárszóként álljon itt Szent Teréz és Gertrúd egy-egy legismertebb imája, mely szintén megmutatja lelki világuk erős hasonlatosságát: Szent Gertrúd:

„Isten, én Istenem, mert te az enyém vagy, semmim sem hiányzik. És mert én a tied vagyok, benned, Szabadítómban, dicsekszem

mindörökké. Minden szomorúságomban te vidítasz fel ünnepi terített asztaloddal. És hol is volna jó sora az én lelkemnek, ha nem tebenned, életem Istene?”

Szent Teréz:

„Semmitől ne félj, semmi meg ne rettsentsen.

Minden elmúlik. Egyedül Isten marad ugyanaz.

A türelem mindent elér. „Ha Isten a tiéd, semmid nem hiányzik: Isten egyedül elég!”

A cikk írója: **Marton Janka**, az ELTE tanítóképző karán vizuális nevelés szakon művészettörténet tárgybán diplomázott Krisztus-ábrázolásokból. Eddig rövid írásai jelentek meg az [AQUILA Magazin](#)ban és a [Túllépés](#) korábbi számaiban. 20 éve az AQUILA közösség tagja.

Szeibert Márton

Mit ad Isten?

Egy rövid történetet szeretnék megosztani, ami valójában még nem ért véget, de igazság szerint nem is maga a történet a lényeg, hanem az, hogy észrevegyük, mit ad Isten...

A munkahelyemen egy feladatnak éppen olyan fázisában voltam, ami elkeseredésre adhatott volna okot: sok munka, aminek nem látni a végét, és egyelőre sikerek helyett leginkább kudarcok, így tudnám röviden jellemezni. Így mentem hazafelé a kocsimmal, amikor egy álló autósor végére beálltam, de a mögöttem levő autó nem vette észre, hogy áll a sor, későn kezdett fékezni, és hátulról belém jött, annyira, hogy nekinyomott az előttem levő kocsinak is. Ez már 3 hete volt, a kocsi azóta szervizben van, és remélem, hogy a biztosító a teljes árat fedezni fogja. Ezen a héten pedig ismét előjött a szokásos derékfájásom, de ez alka-

lommal a jobb lábam zsibbadni is kezdett, és enyhe bénulósos jeleket is mutat. Az MR felvétel alapján porckorongsérvem van, ami több okra vezethető vissza, többek között arra, hogy egész iskolai, egyetemi éveim alatt görbén ültem, rossz pozícióban tanultam, gépeztem... lényeg a lényeg, hogy a gerinc lumbális szakasza, aminek szépen homorúnak kellene lennie, nálam már szinte kiegyenesedett, és így a keresztcsont vonala élesen megtörik az L5-ös csigolyához képest. Tulajdonképpen ez sem tragédia, vannak rá megoldások, bár életem végéig figyelni kell rá, és napi szinten tornákkal megakadályozni, hogy újabb sérvet kapjak. Ezek együtt így mind kicsit bosszantóak voltak, főleg hogy teljesen más terveim voltak, pl. éppen egy kis faház építésén dolgoztam, amit így nehezebb lesz befejezni. Azonban a kétségbeesésnek, depressziónak, félelemnek a nyomát sem tapasztaltam magamon, és tudom, hogy azért nem, mert már nagyon mélyen él bennem, hogy ez a világ elmúlik, és a legfontosabb nem ide köt engem. Az egyetlen kötelék, ami igazán fontos számomra az az Istennek tett fogadalmam, hogy a Sasokkal együtt haladok Felé. Ennek a Sas lelkületnek köszönhető, hogy amikor a mai napon elmentem a szentmisére, és ránéztem Krisztus keresztféjére, nagyon mélyen megdöbbsentem, nagyon nagy hála gyúlt a szívemben, mert Isten végtelen örömet és boldogságot sugárzott belém, és eszembe juttatta, hogy mennyire szeret engem, és ismét megéltem, hogy milyen jó ebben a szeretetben úszni. Uram, ha ilyen tapasztalat követi a földi szenvedéseket, akkor ne csak a porckorongom, hanem az egész derekam szakadjon ketté, és emelj fel magadhoz! Köszönöm ezt az életet, ezt a lehetőséget, ezeket a tanításokat, az igazi Sas létet! Remélem, hogy aki ezeket a sorokat elolvassa, valamit megérez abból az isteni szeretetből, ami folyamatosan árad felénk! A bajokat magunknak okoztuk, a szeretet viszont Istentől jön.

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 10 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az **AQUILA Magazin**ban olvashatók.

Pável Márta

Miért van kevesebb katolikus, mint „kellene”...

Sokan sokféleképpen gondolják, mi a baj. Itt egy egyedi, de szerintem hamis megközelítést elemzek.

http://kotoszo.blog.hu/2018/04/19/ot_ok_amiert_az_embe-

[rek_kilepnek_az_egyhazbol](http://kotoszo.blog.hu/2018/04/19/ot_ok_amiert_az_embe-)

Úgy vélik, megtalálták: „**Öt ok, amiért az emberek kilépnek az egyházból**”. Meglátásom szerintem meg nem ezek a fő okok, csak érintőlegesen, ezért talán – a választék növelése céljából is – a valóságos okot jobban megközelítve írom ezt a cikket. A szerző gondolatmenetét követem.

uo. „*A legtöbb azért jönnek el a templomba vagy más alkalmakra, mert az életük más területein megcsömörlenek a felszínes kapcsolatoktól, az üres fecsegéstől és az élet terheitől, és vágnak az őszinte, mély kapcsolat lehetőségére egy közösségben.*”

Ha közepesen mély, vagy sekélyes valaki lelkivilága, ennek megfelelően biztosan kap közösséget az egyházi berkekben, pl. baba-mama klub, cserkészek, rózsafüzérezők, gitáros órák stb. formájában. A baj ott kezdődik, amikor valaki kezd nagyon mélyen gondolkodni, s ezt az egyház már nem akarja, vagy nem tudja felvállalni, inkább eltaszítja. Itt sem az megy el, aki fejlődni akar, mert tudja, az egyházban a helye, de hosszasan mindent megtesznek ellene, s le akarják verni az egyházhoz kapaszkodó kezét... Ez sajnos így van.

uo. „...*A gyülekezeti közösséget keresőknek olyan oázisra van szükségük, ahol a mindennapi élet konfliktusaitól mentesek lehetnek, de sokszor épp ellenkezőleg történik: a gyülekezeti élet csak még több feszültséget ad az életükhöz...*” Nos, itt nagy baj van, főleg a megítélés miatt. A világ soha nem lehet oázis, még ha ezt így is szeretnénk. Jézus Krisztus nem elfekvőt nyitott, hanem tüzet hozott a világra, amiben égni kell és küzdeni mindenkiért. Itt egy nagy félreértés van az író részéről. Aki nem bírja a harcot, menjen el pusztai remetének.

Az a baj, ha templomi közösségek közt feszültség van, ott a pap is hibás. De a világgal, a gonosszal, a sötétséggel szemben míg él a lény, mindig is feszültség lesz. Ha igazi egy közösség és nem elbutított, hipnotizált szerencsétlenekből áll, akkor az illető egyre jobban fogja látni, ez a Föld a küzdés helye és Jézus Krisztus sem nyaralni jött.

uo. „*Kilépnek, mert nincs szükségük még több politikára*”. Prohászka Ottokár is politizált. Nem azt mondom, hogy mindig, de időnként a pap elmondhatja a hívőknek, hogy ő miként véli a helyzetet, hogy gondolja – remélhetőleg jól...–, mi lenne jó a hitünk szempontjából, és nem kötelező erővel, de véleményi szinten feltétlen, pont erről miért kellene hallgatnia? Ha politikai okokból és

nem lelkiismereti okokból politizál egy pap, az viszont már erősen vitatható. Micsoda farizeusi gondolkodás ez, hogy ne mondjon semmit. Ha a hívők közössége egy nagycsalád, akkor mindent meg kell beszélni! Aki pedig ezért elmegy, menjen, úgy is elment volna.

Azt meg végképp nem értem. Ha valaki igazi hívő, erkölcsös országot akar, a hitünk védelmét, a fiatalok Istenre nevelését, akkor olyan nagy választék nincs, hogy kire szavazzon. ^{uo.} „*Ha nem akarjuk, hogy az ellenkező véleményen lévők elhagyják a közösséget, akkor fel kell számolnunk a politikai nézetek alapján való megosztottságot. Jézus Krisztus követői körében sokfajta politikai nézetű ember megfér, és ez így is van rendjén, mert ez csak politika, nem pedig teológia.*” Ez öngól, ebbe kár volt belekeverni Jézus Krisztust, aki semmiféle politikát nem akart, nem is foglalkozott velük, mert az egymással való vívás teljesen más pálya volt, mint az Övé! Ő csak Isten igazságát mondta el, s aki ezt képviseli, oda tartozik, aki nem, az nem. Miért nem világos ez? Nem hinném, hogy a katolikus vallásban meg lehetne tűrni és javasolni korrupt, hazug, önző, embereket lenéző politikai pártok támogatását.

A következő pedig egy nagy szarvashiba! ^{uo.} „*Amint el tudjuk fogadni a közösségünk politikai sokszínűségét, annál hamarabb tudjuk elkezdeni együtt követni Jézust.*” Ez így nem is igaz. Jézus Krisztus ilyet soha sem mondott, ide valami újfajta istent fabrikáltak... Jézus Krisztus követése pedig nem lehet ellentétes a tízparancsolattal, meg a szeretet parancsával. Így, akik ezt megteszik, azok jók, akik nem, azok nem, ebben semmiféle engedmény, alku, liberalizmus – mert én így akarom – nem lehetséges! Itt semmiféle megalkuvás nincs.

^{uo.} „*Kilépnek, mert magányosak..., mert nem fogadnak be..., másokat a közelébe sem engednek ezeknek a pozícióknak, ... Kilépnek, mert nem találják Jézust...*’

Ha őszinték akarunk lenni magunkkal, hogy miért hagyják el a legtöbben a gyülekezeteinket, akkor be kell vallanunk, pont a felsoroltak a bajok, de fordítva! Ha egy katolikus közösségben pozícióért vívnak, ha Isten nem elég és ezért magányosak, ha meg sem lelik az Istenhez vezető utat, akkor baj van a plébánia lelki, evangelizációs működésével, hogy azok a dolgok lettek fontosak, amik pontosan ellenkező irányba visznek. Bármennyire is meg van elégedve magával a pap, jelzem tévedésben van, ez nem Isten felé menő út! Tapasztalatom szerint sokan azért utasítják el az intézményes egyházat, mert túl kevés az a lelkiesség, amit kapnak, vagy túlságosan elmisztifikált, nem veszik a jó szándékkal közelítő hívőt egyenrangú embernek, aki kérdezhetne, és valóban addig vitatkozhatna, míg meg nem győzik. Ma, aki ad magára, annak nem elég Isten dolgainak torzított vagy elmismásolt tanítása. Lelki, teológiai mélységek kellenének. Az egyház valóban Jézus Krisztus teste! Ezt komolyan kellene venni mindenkinek, papnak és hívőnek egyaránt. A templomnak olyan helynek kellene lennie, ahol mindenki igénye szerinti mélységű tudást, hitet kaphatna.

uo. *„Ha olyan közösségeket tudnánk építeni, ahol Jézus valóban megjelenik, és amelyet arról lehet felismerni, hogy úgy szeretik az emberek egymást, ahogyan Jézus parancsolta, akkor nem lennének üres padsorok a templomban.”*

Jelzem, mi a fenti sorokban leírt vágyú közösséget építettünk és 30 éve van, Isten segítségével, ami inkább bosszúság, mint öröm az egyháznak. Igen, lehetne ilyen létrehozni, de ehhez kell egy nem bigott, őszinte, szókimondó vezetés, elmélkedni tudás és a maximumisan Jézus Krisztushoz fűződő szeretet. Ezt kell keresni. Akkor meglesz a vidám, egymást is szerető, áldozatos munkát is vállaló közösség.

A cikk írója: Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 25 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője. Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a <http://www.sasmarta.eoldal.hu> oldalon.

Márkus Edit

A Remény és a hiú ábránd harca

A remény szó gyakran előfordul szóhasználatunkban, sokszor sok mindenben reménykedünk, így érdemes kicsit közelebb-ről is megvizsgálni, mit jelent reménykedni valamiben, avagy jól tesszük-e, hogy reménykedünk, s nemcsak hiábavalóság. Általános megfogalmazásban: „A remény az az indulat, amelyet valamely óhajtott, de

ránk nézve még bizonytalan dolog képe lelkünkben kelt. A remény így ellentétes érzelmekből alakul, az óhajtás tárgyának képe kellemes, elérésének bizonytalansága kellemetlen. Spinoza ezért állhatatlan örömnnek (*inconstans laetitia*) is mondja. Minél kisebb a bizonytalanság, annál nagyobb az öröm és megfordítva; ha a bizonytalanság teljesen eltűnik, vagy tiszta öröm, vagy lemondás, megnyugvás, esetleg kétségbeesés lép helyébe. Ellentéte a félelem, egy nem óhajtott bizonytalan dolog képének ránk való hatása.”¹⁹

A következőkben arra teszek kísérletet, hogy több oldalról megvizsgáljam, kinek, mit jelent a remény, s így a különböző reménykedések igazi segítségnek vagy inkább elfedő fátyolnak, nagybetűs Reménynek vagy hiú ábrándnak, Csokonai Vitéz Mihály után csalfa, vak remények minősülnek az ember útja során.

A XX és XXI. századi remény avagy hiú ábránd

A XX. század filozófiai irányzatai, „izmusai” sokat tettek, hogy a reményről alkotott képünket árnyalják. Az egzisztencializmus a reményvesztett kispolgári lét sebeit és nyavalyáit helyezi a figyelem központjába. Ebben a kiábrándult életérzésben a személyiség, az ego nem talál kapaszkodókat, elfordul a többi embertől, s magában kesereg, befelé próbál menekülni. Az önmegvalósítás jelszavát tűzik ki a zászlóra, csak éppen ettől az egyén keresése nem ér véget, nem talál kapaszkodót vagy csak ideiglenest nyomorgó lelki útja során. Ezen irányzatok szemlélése közben sivárság és kiüttalanság érzése keríthet minket hatalmába világháborúk zaja közepette. Így üde színfoltnak tűnik a katasztrófizmus irányzata, mely a 20'-30'-as években Közép- és Kelet-Európában vált irodalmi irányzattá: a jövő, ahogy a múlt alakulása is katasztrófaként jelenik meg. Az „üde színfolt” minősítés talán meghökkentő az olvasó számára,

¹⁹ [https://hu.wikipedia.org/wiki/Rem%C3%A9ny_\(%C3%A9rzelem\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Rem%C3%A9ny_(%C3%A9rzelem))

mégis frissítően hat a lélekre, hogy a bajok, katasztrófák detektálása mellett a gondolkodók figyelme az öröklét kérdéseire kezdett irányulni²⁰. Vajon az ember igazi kérdéseit a katasztrófák és a tragédiák szegélyezik? Miért nem tudunk a jólétben is a Lét igazi lényegére koncentrálni?

Sajnálatos módon az emberi elme feledékeny. Umberto Eco szavai szerint: „A történészek ma már csak legendaként tartják számon a hírhedt *„ezredik évi rettegést”, a soha többé nem pirkadó hajnalt váró, jajveszékelő tömegek vízióját.*”²¹ Legenda volt, de azóta is fel-felbukkannak a világvégeváró mozgalmak, amelyek sajnos sokszor végcélként egy új Földi Város megvalósítását tűzik ki. Sajnos, hiszen véges, földi célok a világ átmenetiségében csak ideiglenes célok lehetnek logikusan. A fogyasztó társadalom is az embere „segítségére siet”, hogy e félelmét eltakarja, jelentőségét redukálja. Eco szavaival *„a felelőtlen fogyasztás örvényében elmerülve ünnepeljük az ideológiák és a szolidaritás halálát... Mindannyian eljátszadozunk az Apokalipszis kísértetével, ugyanakkor igyekszünk el is hessegetni, és minél jobban félünk tőle, annál inkább próbáljuk elűzni, véres jelenetek formájában képernyőre vetítjük abban a reményben, hogy ezáltal irreálissá válik.*”²² Igen, ha egy-egy balsejtelem, igazi gondolat felsejlene, azt a világ zaja és „édessége” hamar el tudja rejteni. Így a könnyebb, szomorú ezt bevallani. Gondolatmenete végén felteszi a kérdést: *„van-e a reménységnek (és a holnappal szembeni felelősségünknek) olyan értelmezése, amelyet hívők és nem hívők egyaránt elfogadhatnak?”*²³

Sokan reménykednek a tudomány által elért eredményekben, mely által egyre nagyobb szeletét ismerjük meg földi világunknak. Tényleg hatalmas lépést tett már az ember, de ha messzebről nézzük, nem tűnik ez parányinak? S vajon mi az eredmény? Génmanipulált, meghosszabbított örökélet, melynek nem látjuk a következményeit? Olyan világ, ahol nincs halál? Első hallásra jól hangzana, aztán ha jobban megfontoljuk, egy tragédia lenne a mostani állapotunkat konzerválni Olyan örök élet ígérte ez, amelyben a szereplők nem kötelezték el magukat a jó oldal mellett. Talán így az örök élet örök háborúskodást, örök békétlenséget is jelentene.

²⁰ <http://plazmauniverzum.hu/velikovsky> és <https://artportal.hu/program/katasztrofizmus-es-elmulas-kecso-endre-es-radvanszki-levente-kiallitasa-18730/>

²¹ Carlo Maria Martini-Umberto Eco: Miben hisz, aki nem hisz? 9. oldal

²² uo. 11. oldal

²³ uo. 14. oldal

Több újságíró, neves gondolkodó szólt hozzá levelezésükhöz. Számomra a legmeghatóbb Indro Montanelli²⁴ történész levele volt, aki ateistának vallotta magát, s a hívőkkel szemben csonkának nevezte magát: *„soha nem lesz elég erőnk, hogy annyira azonosuljunk a másikkal, hogy az életünket adjuk az ő életéért, de talán ahhoz sem, hogy ellenálljunk Néró csábításának... Bevallom a hit hiányát... mélységes igazságtalanságnak érzem, amely most, amikor a végső számadáshoz érkeztem, minden értelmétől megfosztja az életemet. Ha úgy kell lecsuknom a szemem, hogy nem tudhatom meg, honnan jöttem, hová tartok és miért vagyok itt, akkor akár ki se nyitottam volna.”*²⁵ Montanelli tehát úgy érzi, a hívő embernek van valami olyan kitartása, olyan belső mély meggyőződése, amely segítségével akár meg is halna, ha örültek szabnák meg a törvényeket, olyan valamivel bírnak, amely képessé teszi az önfeláldozásra is.

Remény teológiai szempontból:

Umberto Eco kérdéseire Carlo Maria Martini bíboros a következő választ adta: *„Nincs és nem is lesz soha emberi vagy sátáni erő, amely szembeszállhat a hívő ember reménységével.”*²⁶ Majd azzal folytatta, hogy ha úgy éljük meg a jelent, hogy értelmet adunk a megélt dolgoknak, nemcsak a jövőbe révedezünk, vagy a múlton merengünk, akkor biztosan találunk egy olyan közös alapot, amelyben a remény mindkét fél részéről értelmet nyer. Talán ezzel arra a belső, még ki nem veszett „ösztönre” utalhatott, melyet Rahner úgy fogalmazott meg, hogy az ember a transzcendenciára irányított lény, s tudatosan vagy tudattalanul ezt az ősforrást keresi, mert tudja, hogy ott „szomszját olthatja”.

Pál apostol a Korintusiakhoz írott levelében említi a reményt: *„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.”*²⁷ Katolikus meghatározás szerint a reménység egyike a három isteni erénynek, mely a kegyelmi élet alapja és gyümölcse is.²⁸ Olyan eszköz tehát a remény, melynek segítségével a hívő közelebb juthat Istenhez, nem üres, csalfa ábrándozás. Szűk és keskeny az az út, ahol a megalapozott remények helye van. Hiszen

²⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Indro_Montanelli

²⁵ uo. 133. oldal

²⁶ uo. 17. oldal

²⁷ 1Kor 13,13

²⁸ <http://lexikon.katolikus.hu/H/hit,%20rem%C3%A9ny,%20szeretet.html>

Jézus mondata is félreértelmezhető: „*KérjeteK és kaptok*”.²⁹ Hiszen mindez csak akkor igaz, ha Istennek tetsző dolgot kér a hívő, vagyis ha már eleve isteni alapra helyezte magát.

A szakrális művészetben a remény szimbóluma a fönix madár, mely 500 évenként hagyja el otthonát, Indiát, hogy felkeresse Libanon cédrusait és megtöltse szárnyait illatokkal. Ezután a Nap Városának oltárán áldozati tüzet gyújt, és elégeti önmagát. Harmadnapra azonban hamujából új életre kel és útra kél vissza hazájába. A keresztény szimbolikában a Sas Krisztus jelképe, a feltámadás és az örök élet reményének szimbóluma is.³⁰ Megint milyen logikusan felépített szimbólum ez: hiszen a Fönix vagy Sas madár szárnyaival elengedi a Földet, nem engedi magán uralkodni a visszahúzó erőket, s ezért tud a magasabb emelkedni, ezért van tényleg reménye arra, hogy hazaérjen, hogy a röppályája végén, mely ugyan meredek, és igen hosszan tartó, végleg hazaérhet.

A haláltól való félelem behálózza az ember életét: hol kevésbé, hol jobban csapja meg a halál szele, mellyel előbb vagy utóbb mindenkinek szembe kell néznie. Ansel Grün „Mi jön a halál után?” című könyvében a hívő ember reményét úgy látja, amely túllép az önmagába zárkozó világon. A mi reményünk megnyitja a világot Isten felé. A halál pedig nem vég, hanem átmenet, s talán pontosan a halál tükrében nyer értelmet az ember élete, hogy bizonyos idő alatt kell a próbát kiállni, hogy szabott idő áll rendelkezésére, melylyel okosan kell gazdálkodni. „Életem vége nem félelem lesz, hanem Isten felé vezető átmenet. Hiszek abban, hogy a halálban fény vár rám, hogy Isten átölel majd szerető karjával, s tehetetlenségemben és gyengeségeimben átadhatom magam az ő szeretetének. Ez megfosztja félelmemet gyötrelmességétől és kilátástalanságától. Félelmem csak átmenet, nem vég.”³¹

Nyíri Tamás úgy látta, hogy: „*akkor fordulunk a reményhez, amikor elbúcsúzunk a számítástól... A remény bizalmat ébreszt, életrelválóvá tesz, szárnyakat ad az ésszerű kalkulációnak, s egyre-másra új feladat elé állít.*”³² Az ember útja során végig jelen van a jövőbe vette remény és a jövőtől való félelem, melyeknek szélsőséges megnyilvánulásai az elbizakodottság illetve a jóra való restség, a világ szomorúsága. Az ember reménye akkor értelmes dolog, és nem holmi önáltatás, ha a halál után nem a megsemmisülés, hanem a transzcendenciába való újjászületés várja az embert.

²⁹ Mt 7,7

³⁰ <http://ligetmuhely.com/liget/david-katalin-adatok-a-szakralis-muveszet-ikonografiajához-3/>

³¹ <http://hitebresztoblog.hu/cikk/mi-jon-a-halal-utan>

³² Nyíri Tamás: Az ember a világban 77 . oldal

A transzcendentális tapasztalatban az ember határélményeiről Rahner így ír: „Ahol a kicsiny reményeken túl egy végső, mindent átfogó remény is adatik, amely minden fellendülést, de minden zuhanást is gyengéden újra átölel egy szótlan ígéletben”.³³ Ha ezt egyszer megtapasztaljuk, az olyan, mint egy halálos élmény, úgy értem, hogy életünket innentől meghatározza, s a halálunk megélését is ez befolyásolja. Hiszen az örök tűz égette lélek visszavágyik erre az érzésre, ebben akar egyre inkább lenni, mert legbelül felsejlik benne, majd eluralkodik rajta az a meggyőződés, hogy enélkül már nem élhet. Olyan, mint a gyökerétől leszakított virág, mely tudja, hogy így elszakítottan csak pusztulás vár rá.

Végezetül Szent János apostol első levelében írottakat vegyük szemügyre: „Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismeri őt. Szeretteim, most Isten fiai vagyunk, de hogy mik leszünk, az még nem nyilvánvaló. Tudjuk azonban, hogy megjelenésekor hasonlóak leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt úgy, amint van. Mindaz, akit ez a reménység tölt el iránta, megszenteli magát, amint ő is szent.”³⁴ János apostol úgy ír a reményről, mely átvezet minket a transzcendens világba, ahol már csak a létünk lényege marad, a többi értelmetlenség elfoszlik. Talán útra valóul ajándékba kapjuk a Reményt a transzcendens világtól, hogyha ugyan nem emlékezünk is vissza, hova tartunk, ez ad erőt kitartanunk és továbblépnünk az akadályokon, anyagiasságon, magányon, mintegy jelzőlámpa mutatja az utat, csak arra kell vigyáznunk, hogy el ne rontsuk, el ne ferdítsük, hogy hűséges társként segítsen minket.

Felhasznált irodalom:

Nyíri Tamás: Az ember a világban (Szent István társulat Budapest 1981.)

Martini, Carlo Maria- Eco, Umberto: Miben hisz, aki nem hisz? (Európa, Budapest, 2000.)

33

<https://www.sapientia.hu/hu/system/files/P%C3%A9ld%C3%A1s+%C3%A9letu+nem+kereszt%C3%A9nyek.pdf>

34 <http://szentiras.hu/BD/1J%C3%A1n1,1-4,6>

Impresszum

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke
Honlap: www.aquilapart.hu
E-mail: varga.marta@aqp.hu
Telefon: +36 20 – 327-47-93
Nemzetközi azonosítószám:
HU ISSN 2064-7700
Bankszámlaszám:
UNI-CREDIT bank
10918001-00000038-58540003
Fő- és felelős szerkesztő:
Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke
Főszerkesztő helyettes:
Szeibert Márton AQP média elnöke
Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:
Bainé Varga Katalin, lektor
Horváth Olivér, grafika, egyéb munkák
Kaiser Andrea, lektor
Kertész Lóránt, korrektor
Kis Enikő, lektor
Marton Janka, lektor, korrektor
Marton Krisztián, korrektor
Mészáros Gabriella, lektor, korrektor
Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor
Rizmayer Péter, lektor, korrektor
Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor